

Arrest

nr. 167 032 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Tunesische nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Tunis. U zou tot het derde middelbaar naar school zijn gegaan en vervolgens zou u wat in de handel in Tunis beginnen werken zijn. U zou uiteindelijk met uw schoonbroer in de aankoop en verkoop van kledij zijn beginnen werken. U zou hiervoor ook geregeld naar Italië zijn gereisd waar u kledij ging aankopen. In 1993 zou u uw handel in kledij gestopt hebben. U zou in de hieropvolgende jaren meermaals op en af naar verschillende Europese landen zijn gereisd om er te werken. Van 1996 tot 2000 zou u ook af en toe in de toeristische sector in Tunesië hebben gewerkt.

In 2006 zou u definitief naar Tunesië zijn teruggekeerd waar u zich vestigde in Tunis. U zou er hoofdzakelijk bij uw oom verbleven hebben. In 2008 – 2009 zou u lid geworden zijn van de partij Dostouri omdat u af en toe voor hen kon werken als verdeler van pamfletten. U zou dit tot 2011 hebben

gedaan. Eind 2010 vond een revolutie plaats waarbij de bevolking in opstand kwam en het vertrek van president Ben Ali eiste. In die periode werden veel gewelddaden, diefstallen, ... gepleegd en de veiligheidssituatie verslechterde drastisch. In die periode stond elkeen in voor zijn eigen veiligheid en de bescherming en bewaking van zijn woonwijk en woning.

In februari 2011 zou u met twee vrienden, H. (...) en F. (...), een aantal onbekenden hebben opgemerkt die zich in uw wijk ophielden. Ze huurden er een huis, kwamen boodschappen doen in de wijk, brachten grote hoeveelheden voedsel naar hun woning en sleurden ook met zware zakken. Jullie zouden dit alles zeer verdacht gevonden hebben en gingen ervan uit dat deze mannen behoorden tot een terroristische groepering. U en uw vrienden zouden vervolgens contact genomen hebben met de militaire politie en hen van jullie bedenkingen hebben ingelicht. Diezelfde dag nog zou het leger en de militaire politie de woning zijn binnengevallen. Verschillende terroristen zouden zijn opgepakt en / of gedood. Een deel van hen zou ook de woning hebben ontvlucht. Een week na de inval in de woning zou u via uw vrienden H. (...) en F. (...) vernomen hebben dat u moest opletten omdat mensen in de wijk naar u vroegen. Onbekenden zouden tevens H. (...) en F. (...) hebben ingelicht dat het geweten was dat jullie de informatie aan de politie hadden doorgegeven. Korte tijd later zouden onbekenden ook bij uw zussen A. (...) en D. (...) zijn langsgeweest met de melding dat het goed was wat u had gedaan. Uit vrees voor represailles omwille van de informatie die u doorgaf aan de politie besliste u het land te verlaten.

U zou op 24 maart 2011 Tunesië op legale wijze verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd. U zou vervolgens naar Griekenland zijn gereisd alwaar u drie jaar zou verbleven hebben. U diende een asielaanvraag in in Griekenland maar u zou nooit een antwoord hebben gekregen. Omwille van de crisis verliet u uiteindelijk ook Griekenland en via Macedonië en Servië reisde u naar Hongarije waar u opnieuw een asielaanvraag indiende. U zou als vluchteling erkend zijn maar gezien het enorme aantal vluchtelingen die zich op dat moment in Hongarije bevonden zou u niet de mogelijkheid gehad hebben uw documenten af te halen. Na twee maanden zou u ook Hongarije verlaten hebben en via Oostenrijk en Duitsland reisde u verder naar België waar u op 6 augustus 2015 zou aangekomen zijn. Na uw vlucht zouden ook F. (...) en H. (...) Tunesië verlaten hebben. U vernam tevens dat sinds 2014 – 2015 onbekenden drie à vier bij uw zussen A. (...) en D. (...) langsgingen en informeerden naar uw verblijfplaats. U diende op 1 maart 2016 een asielaanvraag in.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor uw leven nadat de politie terroristen oppakte in de wijk waar u woonde en het in de wijk geweten was dat u de politie had ingelicht. U heeft echter geenszins weten te overtuigen dat uw leven daadwerkelijk in gevaar is in Tunesië.

Zo kan u allereerst niet overtuigen dat het geweten is dat u en uw vrienden degene waren die de informatie over de terroristen doorgaven aan de politie. U hiernaar gevraagd stelde u vaagweg dat het nieuws bij Arabieren snel verspreidt en dat het geweten was. U gevraagd hoe het geweten was dat jullie de informatie doorgaven, repliceerde u enkel dat het geweten was in de wijk. U nogmaals gevraagd hoe het geweten was, ontweek u weerom de vraag en wees u erop dat jullie zelf in de wijk rondvertelden dat er terroristen aanwezig waren en de mensen verwittigden van hetgeen jullie wisten. U erop gewezen dat dit nog niet betekent dat u ook de politie inlichtte en u nogmaals gevraagd hoe het geweten was dat jullie de informatie doorgaven aan de politie, repliceerde u dat iedereen wist dat jullie die mannen in de gaten hielden voordien. Jullie zouden zelfs zijn langsgesegaan bij dezelfde bakker waar ook die terroristen gingen en vragen over hen gesteld hebben. Echter, voorheen verklaarde u nog dat jullie niet de enigen waren die die mannen daar in wijk opmerkten. Ook anderen zouden die mannen gezien hebben. U hierop gewezen bevestigde u dat ook anderen die terroristen in de gaten hielden maar u wees er nogmaals op dat jullie ook gingen informeren bij de bakker waar die mannen inkopen deden. Nochtans, u eerder tijdens uw gehoor gevraagd of u of iemand anders pogingen ondernam om meer te weten te komen over wie die onbekende mannen die zich in de wijk vestigden waren en wat ze daar deden, blijkt uit uw antwoord dat zulks niet het geval was. De situatie zoals deze toen was en de gedragingen van die mannen bleken voldoende om te weten dat het terroristen betroffen. U gewezen op uw eerdere verklaringen merkte u op dat u vergat te melden dat u wel degelijk navraag deed naar die onbekende mannen. Gezien u al meermaals werd gevraagd hoe het in de wijk geweten was dat u en uw vrienden de politie inlichtten kan redelijkerwijs worden verondersteld dat u direct zou hebben aangegeven dat u uitdrukkelijk navraag had gedaan in uw wijk naar de mannen die even later werden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 14 – 22).

Ook over de manier waarop u zou te weten gekomen zijn dat het in de wijk geweten was dat u en uw vrienden de informatie doorgaven aan de politie kan u geen eensluidende verklaringen afleggen. Zo

stelde u enerzijds dat onbekenden vragen stelden over u en over wie de informatie had doorgegeven. Later stelde u dat er onbekenden op u afstapten en u uitdrukkelijk meedeelden dat ze wisten dat u degene was die de informatie had doorgegeven. U paste vervolgens nogmaals uw verklaringen aan en stelde dat uw vrienden F. (...) en H. (...) u vertelden dat u moest oppassen omdat mensen uit de wijk naar u vroegen. Uiteindelijk wijzigde u nogmaals uw verklaringen en stelde u dat onbekenden F. (...) en H. (...) te kennen gaven dat ze wisten dat jullie degenen waren die de informatie hadden doorgegeven (zie gehoorverslag CGVS p. 20 en 21). Er kan toch minstens van u verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of mensen dan wel naar u vroegen, in het algemeen rondvroegen wie de informatie had doorgegeven dan wel uitdrukkelijk te kennen gaven dat ze wisten dat jullie degene waren die de informatie hadden doorgegeven.

Eens zo opmerkelijk is dat u ook niet eens kan verduidelijken wie die mensen waren die rondvroegen en /of zouden kenbaar gemaakt hebben dat jullie de politie verwittigden. U hiernaar gevraagd kwam u niet verder dan op te merken dat het om mensen uit de wijk ging (zie gehoorverslag CGVS p. 20 – 21). Nochtans verklaarde u voorheen meermaals dat in de wijk iedereen iedereen kent. Dat was trouwens één van de redenen waarom u die onbekende mannen die in de wijk kwamen wonen wantrouwde (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 17). U merkte voorts wel nog op dat het misschien wel familieleden van de terroristen waren die naar u vroegen en / of informatie over u en uw vrienden hadden (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Dit is echter een loutere bewering die u op geen enkele manier kan staven. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u pogingen zou hebben ondernomen meer te weten te komen over de mensen die vragen over u stelden en / of informatie hadden over uw betrokkenheid bij de overdracht van informatie. De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging wordt door voorgaande reeds in ernstige mate ondermijnd.

Ook al zou het vaststaan dat het geweten is dat u de politie informatie doorgaf over de terroristen in uw wijk, quod non, dan nog heeft u geen elementen aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat u uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging diende te verlaten dan wel dat u er omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet zou kunnen terugkeren.

U verklaarde dat mensen uit de wijk uitdrukkelijk aan F. (...) en H. (...) te kennen gaven dat het geweten was dat jullie betrokken waren bij de informatie-overdracht aan de politie (zie supra). Hierna kenden F. (...) en H. (...) echter geen andere problemen en ze konden eveneens gewoon het land verlaten. Indien deze mensen daadwerkelijk gelinkt zouden zijn aan de verklikte terroristen en/of kwaad in de zin hadden omwille van jullie samenwerking met de politie, is het weinig waarschijnlijk dat deze mensen F. (...) en H. (...) gewoon met rust zouden hebben gelaten nadat ze hen in een cafe aanspraken (zie gehoorverslag CGVS p. 20 - 21). Uit uw verklaringen blijkt ook nergens dat u noch F. (...) en H. (...) voor uw vertrek uit Tunesië het doelwit uitmaakten van een systematische en gerichte vervolging. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u, ondanks uw dat het reeds een week na de inval in de woning in de wijk geweten was dat u de informatie doorgaf aan de politie en mensen naar u vroegen, nog tot aan uw vertrek op 24 maart 2011 bij uw zus D. (...) bleef wonen en u zich tot aan uw vertrek gewoon op straat begaf, op cafe ging, ... (zie gehoorverslag CGVS p. 22). U verklaarde nochtans dat in de periode voor uw vlucht onbekenden ook bij uw zussen A. (...) en D. (...) langskwamen en het over u hadden (zie gehoorverslag CGVS p. 24). U merkte hierbij nog op niet te weten wat de intenties waren van die personen die bij uw zussen langskwamen; ze beweerden ten overstaan van uw zussen wel dat u er goed aan had gedaan de informatie aan de politie door te spelen maar u weet niet of dit wel gemeend was. Dat u ondanks uw vermoeden dat die personen mogelijks slechte bedoelingen hadden naar u toe dan toch gewoon uw leven verder leidt in Tunis en bij uw zus D. (...) verblijft tot uw vertrek ondermijnt eens te meer uw beweerde vrees voor vervolging. Dat deze personen daadwerkelijk een bedreiging vormden voor uw leven kan u dan ook geenszins aannemelijk maken.

Waar u tot slot nog aanhaalt dat u tot op heden nog steeds gezocht, wordt, moet worden opgemerkt dat zulks ook geenszins blijkt uit uw verklaringen. Zo verklaarde u enkel dat sinds 2014 – 2015 onbekenden bij uw zussen langkomen en vragen waar u bent. U blijkt weerom niet te weten wie die personen zijn en uw verklaringen blijkt ook niet dat u pogingen heeft ondernomen hierover meer te weten te komen via uw zussen. U komt niet verder dan op te merken dat die mensen nog steeds naar u zoeken in verband met de gebeurtenissen van 2011. U weet dat het om uw vijanden gaat die naar u komen vragen omdat uw zussen op de hoogte zijn van uw vroegere problemen en weten dat die personen geen vrienden of kennissen van u zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 24). Het mag duidelijk zijn dat ook deze loutere beweringen geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging kan voorts nog bijkomend in vraag worden gesteld door een flagrante ongerijmheid inzake uw vertrek uit Tunesië. U verklaarde dat u op 24 maart 2011 Tunesië legaal met uw eigen paspoort heeft verlaten. U gevraagd naar dit paspoort stelde u dat dit in beslag werd genomen bij een politiecontrole in België. Ook uit het administratief dossier blijkt dat u bij een politiecontrole in Leuven in het bezit was van uw paspoort (zie

interview DVZ vraag 31 + gehoorverslag CGVS p. 10 en 11 + zie administratief verslag FEDPOL 27/11/2015 in administratief dossier). Echter, volgens het verslag dat naar aanleiding van de politiecontrole werd opgesteld blijkt echter dat uw paspoort geldig was van 22/5/2005 tot 23/5/2010. U gewezen op de verlopen geldigheid van uw paspoort op het moment van uw (beweerde) vertrek uit Tunesië op 24 maart 2011 stelde u plots dat uw paspoort niet meer geldig was toen u het land verliet en beweerde met uw identiteitskaart te hebben gereisd. U erop gewezen dat u wel een paspoort nodig heeft om naar Turkije te reizen, veranderde u opnieuw uw verklaringen en stelde u weerom dat uw paspoort wel nog geldig was toen u vertrok. U verklaarde zelf uitdrukkelijk dat u niet kan reizen met een verlopen paspoort en u wees erop dat ze heel streng zijn in Tunesië (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Gezien u verklaart uw land legaal te hebben verlaten, vloeit hieruit voort dat u Tunesië dan voor 23/5/2010 zou verlaten hebben en dus voor het uitbreken van de revolutie eind 2010. deze bevinding ondermijnt eens te meer uw beweringen betrokken te zijn geweest bij de overdracht van informatie aan de politie in februar 2011 in Tunis.

Tot slot dient nog te worden gewezen op uw laattijdige asielaanvraag. U kwam op 6 augustus 2015 aan in België doch diende pas op 1 maart 2016 een asielaanvraag in. U gevraagd naar uw laattijdige asielaanvraag merkte u op dat u wel de intentie had om naar Brussel te komen maar u had schrik voor de politiecontroles na de aanslagen die in Parijs plaatsvonden in november 2015, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14). Het mag duidelijk zijn dit geenszins kan worden weerhouden. Vooreerst vonden de aanslagen in Parijs pas midden november 2015 plaats. Gezien u reeds op 6 augustus 2015 aankwam in België had u ruimschoots de tijd voordien om een asielaanvraag in te dienen. Bovendien is het geenszins duidelijk waarom u een vrees diende te hebben voor de politiecontroles. U werd sinds uw aankomst in België drie keer tegengehouden bij politiecontroles, i.c. op 27 augustus 2015, op 13 september 2015 en op 27 november 2015 (zie informatie in administratief dossier). Uit het dossier blijkt niet dat zich hierbij bepaalde onregelmatigheden voordeden. U verklaarde bovendien zelf dat de politie u bij de controles de raad gaf u naar Brussel te begeven om een asielaanvraag in te dienen. Dat u hieraan geen gevolg gaf doet nog maar eens in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. U werd uiteindelijk opgepakt en op 27 februari 2016 was er een eerste poging u naar Tunesië te repatriëren doch deze mislukte omdat u zich hiertegen verzette. U vroeg echter ook toen nog steeds geen asiel aan. Pas wanneer een nieuwe vlucht geboekt werd om u op 2 maart 2016 naar Tunesië te repatriëren diende u op 1 maart 2016 een asielaanvraag in. Van iemand die daadwerkelijk meent een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in zijn land van herkomst kan redelijkerwijs worden verondersteld dat deze persoon zijn nood aan internationale bescherming kenbaar maakt van bij aankomst in het land waar hij die bescherming wenst te krijgen. Uw gedrag strookt geenszins met uw beweerde vrees voor vervolging en uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Gezien voorgaande kan in casu niet worden gesteld dat u uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft verlaten. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend. Daar u zich bij uw vraag naar subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept, kan u evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van art 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Tot slot moet opgemerkt dat aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Na een grondige analyse van de huidige situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie Landeninformatie, COI Focus "Tunisie: Situation sécuritaire" dd. 25 januari 2016).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 april 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat hij *“weldegelijk gegronde redenen (heeft) om asiel aan te vragen en vrees bij haar terugkeer vermoord te worden omwille van haar betrokkenheid bij de arrestatie van verscheidenen terroristen”*. In het bijzonder vreest hij voor represailles van de familieleden van de terroristen die hij verklikte bij de politie. Hij meent dat hij duidelijk heeft aangegeven wanneer hij de terroristen is gaan aangeven en wanneer zijn problemen zijn begonnen.

Verzoeker meent tijdens zijn gehoor duidelijk te hebben verklaard dat het algemeen geweten was dat hij en zijn vrienden de politie hadden ingelicht over de terroristen in de wijk doordat dergelijk nieuws niet lang verborgen blijft en mensen zeer snel te weten komen wie er bij de politie ‘verklikt’ heeft.

Ten slotte werd door verzoeker tevens duidelijk aangegeven wanneer hij de terroristen heeft aangegeven en wanneer zijn problemen zijn begonnen. Ook gaf hij aan dat de arrestatie van deze terroristen in de kranten en in de media werden gebracht, doch is de commissaris-generaal dit op geen enkele wijze nagegaan.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vast dat door verzoeker werd verklaard Tunesië op 24 maart 2011 te zijn ontvlucht uit vrees voor zijn leven nadat de politie terroristen oppakte in de wijk waar hij woonde en het in de wijk geweten was dat hij (en zijn vrienden) de politie had ingelicht. Verschillende vaststellingen leiden er echter toe dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden asielaanvraag.

2.4. Vooreerst is er sprake van een flagrante ongerijmdheid inzake verzoekers vertrek uit Tunesië. Verzoeker verklaarde dat hij op 24 maart 2011 Tunesië legaal met zijn eigen paspoort heeft verlaten, doch dat dit paspoort, alsook zijn identiteitskaart, evenwel in beslag werd genomen bij een

politiecontrole in België. Ook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij een politiecontrole in Leuven in het bezit was van zijn paspoort (verklaring DVZ, vraag 31; gehoorverslag CGVS, p. 10 - 11; verslag FEDPOL d.d. 27/11/2015). Echter, volgens het verslag opgesteld naar aanleiding van de politiecontrole blijkt echter dat verzoekers paspoort geldig was van 22 mei 2005 tot 23 mei 2010. Wanneer verzoeker tijdens zijn gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat zijn paspoort slechts geldig was tot 23 mei 2010, bevestigt hij aanvankelijk dat zijn paspoort inderdaad niet meer geldig was en dat hij enkel met zijn identiteitskaart heeft gereisd, hetgeen dan ook geheel tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring Tunesië legaal met zijn eigen paspoort te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hem erop gewezen dat hij wel een paspoort nodig heeft om naar Turkije te reizen, past hij opnieuw zijn verklaringen aan en stelt hij toch met een geldig paspoort te hebben gereisd. Hij verklaart hierbij uitdrukkelijk dat hij immers niet kan reizen met een paspoort dat verlopen is en dat 'ze heel streng zijn in Tunesië' (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gezien verzoeker volhoudt zijn land legaal te hebben verlaten, vloeit hieruit voort dat hij Tunesië reeds voor 23 mei 2010 verlaten zou hebben en dus voor het uitbreken van de revolutie eind 2010. De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over zijn vertrek uit Tunesië ondermijnt op ernstige wijze zijn algemene geloofwaardigheid en bovendien tevens zijn bewering sinds februari 2011 problemen te kennen ten gevolge van zijn betrokkenheid bij de overdracht van informatie aan de politie in februari 2011 in Tunis.

2.5. De Raad stelt verder bovendien vast dat verzoeker geenszins eenduidige verklaringen aflegt over zijn reizen naar Europa en over wanneer hij juist definitief uit Tunesië is vertrokken, hetgeen de onduidelijkheid omtrent het moment van zijn definitieve vertrek uit Tunesië dan ook bevestigt. Aanvankelijk verklaart verzoeker dat hij van 1980 tot 1984 samen met zijn schoonbroer handelde in kledij, in het kader waarvan zij regelmatig naar Italië gingen. Hij stelde tevens uitdrukkelijk dit werk ongeveer vier jaar lang te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS 29/03/2016, p. 3). Later verklaart hij dan weer dat hij van 1980 tot 1984 nog op school zat en toen enkel in Tunesië al wat handel deed, en dat het van 1987 tot 1993 was dat hij in het kader van zijn kledinghandel regelmatig naar Europa reisde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook stelde verzoeker eerst dat hij *"geen voet meer op Tunesische grond (zette) sinds 1992 – 1993"*, om later dan weer te verklaren dat hij tussen 1993 en 2006 verschillende jobs had en daardoor regelmatig heen en weer reisde tussen Tunesië en Europa en dat hij van 2006 tot 2011 onafgebroken in Tunesië verbleef. Vanaf 2006 verbleef verzoeker aanvankelijk een aantal jaren *"er gewoon zonder iets, zonder werk toen"* en sinds 2008 of 2009 – verzoeker kan niet precies zeggen sinds wanneer – zou verzoeker in Tunesië paletten hebben uitgedeeld voor de partij Dostouri, dit tot zijn definitieve vertrek uit Tunesië in 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 4-6). Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde definitieve vertrek uit Tunesië op 24 maart 2011.

2.6. Verzoekers voorgehouden vrees wordt verder ondergraven door de vaststelling dat hij reeds op 6 augustus 2015 in België aankwam en pas op 1 maart 2016 een asielaanvraag indiende. Gevraagd waarom hij niet eerder een asielaanvraag had ingediend, legde verzoeker uit dat hij wel de intentie had om naar Brussel te komen, maar dat hij hiervan had afgezien uit schrik voor de politiecontroles na de aanslagen die in Parijs plaatsvonden in november 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Evenwel dient te worden opgemerkt dat de aanslagen in Parijs pas midden november 2015 plaatsvonden en verzoeker reeds op 6 augustus 2015 aankwam in België, waardoor hij dan ook ruimschoots de tijd had om voordien een asielaanvraag in te dienen. Overigens is het geenszins duidelijk waarom verzoeker een vrees diende te hebben voor de politiecontroles. Hij werd sinds zijn aankomst in België immers drie keer tegengehouden bij politiecontroles, meer bepaald op 27 augustus 2015, op 13 september 2015 en op 27 november 2015. Uit niets blijkt dat zich hierbij bepaalde onregelmatigheden voordeden en bovendien verklaarde verzoeker zelf dat de politie hem beweerdelijk bij de controles de raad gaf een asielaanvraag in te dienen. De vaststelling dat verzoeker hieraan geen gevolg gaf, doet ernstig afbreuk aan zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoeker werd uiteindelijk opgepakt en op 27 februari 2016 was er een eerste poging om hem naar Tunesië te repatriëren, doch deze mislukte omdat verzoeker zich hiertegen verzette. Nog steeds vroeg verzoeker echter geen asiel aan. Pas wanneer een nieuwe vlucht geboekt werd om verzoeker op 2 maart 2016 naar Tunesië te repatriëren, werd door verzoeker op 1 maart 2016 een asielaanvraag ingediend. Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

2.7. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Tunesië, blijkt verder uit de vaststelling dat hij omtrent de aanleiding van deze problemen en deze problemen zelf vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt.

2.8. Zo legt verzoeker vage en incoherente verklaringen af over zijn problemen. Het komt nochtans in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoeker kon echter niet concreet aangeven hoe het geweten werd dat hij en zijn vrienden degene waren die de informatie over de terroristen doorgaven aan de politie. Enerzijds stelde hij vaagweg dat dergelijk nieuws zich snel verspreidt, doch anderzijds beweerde hij dat het geweten was omdat hij en zijn vrienden zijn langsgesgaan bij de bakker waar de terroristen gingen om vragen over hen te stellen. De Raad merkt echter op dat verzoeker aanvankelijk nog had aangegeven dat hij of zijn vrienden géén pogingen ondernomen hadden om meer te weten te komen over wie die onbekende mannen die zich in de wijk vestigden waren en wat ze daar deden (zie gehoorverslag CGVS p. 14 – 22). Verder kon verzoeker geen eensluidend antwoord geven op de vraag hoe hij zelf te weten kwam dat andere mensen hem ervan verdachten dat hij en zijn vrienden de informatie doorgaven aan de politie (zie gehoorverslag CGVS p. 20 en 21). Ten slotte wist verzoeker niet eens wie die mensen waren die rondvroegen en/of zouden kenbaar gemaakt hebben dat hij en zijn vrienden de politie verwittigden (zie gehoorverslag CGVS p. 20 – 21), hoewel hij beweerde dat het om mensen uit de wijk ging en “*in de wijk iedereen iedereen kent*”, wat net één van de redenen waarom hij die onbekende mannen die in de wijk kwamen wonen wantrouwde (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 17).

2.9. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de arrestatie van de terroristen “*eveneens in de kranten en media gebracht*” werd en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten dit na te gaan, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker, en dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht en verzoekers asielrelaas in grote lijnen aannemelijk is, *quod non in casu*. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

2.10. Voorts doet het eveneens afbreuk aan de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging dat hij, ondanks dat reeds een week na de inval in de woning in de wijk geweten zou zijn dat hij de informatie doorgaf aan de politie en mensen naar hem vroegen, nog tot aan zijn vertrek op 24 maart 2011 bij zijn zus D. bleef wonen en zich tot aan zijn vertrek gewoon op straat begaf en op café ging (gehoorverslag CGVS, p. 22), dit terwijl onbekenden ook reeds in de periode voor zijn vlucht bij zijn zussen A. en D. langskwamen en het over hem hadden (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze personen beweerden ten overstaan van zijn zussen dat verzoeker er goed aan had gedaan de informatie aan de politie door te spelen, doch verzoeker stelt dat hij niet weet of dit wel gemeend was. Dat verzoeker ondanks zijn vermoeden dat die personen mogelijk slechte bedoelingen hadden naar hem toe dan toch gewoon zijn leven verder leidt in Tunis en bij zijn zus D. verblijft tot zijn vertrek betreft een houding die geenszins verenigbaar is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.

2.11. Ook aangaande de problemen die zijn zussen nog gekend zouden hebben in Tunesië sinds zijn vertrek uit het land, blijft verzoeker vaag. Verzoeker verklaart enkel dat sinds 2014-2015 onbekenden bij zijn zussen langskomen en vragen waar hij is, doch weet weerom niet wie deze personen zijn. Verzoekers verklaringen komen voor als bouté beweringen te meer hij geen pogingen heeft ondernomen hierover meer te weten te komen via zijn zussen. Verzoeker komt niet verder dan op te merken dat die mensen nog steeds naar hem zoeken in verband met de gebeurtenissen van 2011 en dat hij weet dat het om zijn vijanden gaat die naar hem komen vragen omdat zijn zussen op de hoogte zijn van zijn vroegere problemen en weten dat die personen geen vrienden of kennissen van hem zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 24). Dit betreffen evenwel wederom loutere veronderstellingen en het is geenszins aannemelijk dat verzoeker geen enkele poging onderneemt concreet te weten te komen wie deze personen zijn die naar hem informeren. Deze vaststelling ondermijnt dan ook des te meer de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 8) blijkt daarnaast dat er in Tunesië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.17. Bijkomend dan er nog op gewezen worden dat verzoekers asielaanvraag voorkomt als louter ingegeven om zijn repatriëring te verhinderen nu zijn asielmotieven een aaneenschakeling zijn van bonte beweringen die intern vaag, incoherent en daarbij strijdig zijn met zijn aanwezigheid in Europa.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK